

AZ EMLÉKEZÉS NEM KÖNNYŰ

A sírt dicsértük meg.
Nem a szerzetes türelmű
Mercedest a parkolóban,
pedig az is szép. És nem is
a márványlapok között megbúvó
csendet vagy a potens naplementét,
amit a szomszéd síron állva fotóztak.
Csak a sír hozott minket lázba.
Hogy minden a helyén van,
mint egy sorsjegyen. Például
a színek komplementer egysége
mellett a számok is jól láthatóan
mutatják a legfontosabb információkat.
De ez még semmi: az élő- és művirágok aránya
szintén barátságosan alakult.
Milyen szerencse – gondoltuk.
És megdicsértük.
Ahogy évről évre növelte a vásárlóerejét.
Azt nem. Ahogy azt sem, milyen serényen
táplálta a tüzet hajnalonta. Arról sem
emlékeztünk meg, milyen technikásan
szellőztette ki a Volkswagen Passatját,
amit költöző madarak magabiztosságával vezetett.
A paradicsomlevest is szerette.
Egyáltalán nem gondoltunk rá.
Sírnom kellett volna. Tudom.
De a tengert is a csak a Hold
kényszeríti a partra. Akkor meg
minek erőlködjek?

A PLÁZA MELEGE MEGHOZTA A KEDVEMET A JÖVŐHÖZ

Erőn felül teljesítenek a Pad Thai wokjai.
Az, hogy csak nekem van bátorságom
észrevenni ezt, még nem jelent semmit.
De nem állok meg itt. Útjára engedem a tekintetemet.
És mit látok? Felkészült séfek könyökpróbáló
mozdulataiban is ott a bizonytalanság.
És hogy az őrlágon készült ételek
jobban fogynak nagycsaládosoknál.
Mint a tojásbab, dermedten állok.
De elég az ontológiai sikereimről. A pláza melege
meghozta kedvemet a jövőhöz. Kinek nem.
A hús sült. Én álmodozom. Közben
a hamburgeremet átjárja a plázaszél,
és egy hipermarket épp most realizál
hatalmas profitot a mandarinillaton.
A többit majd otthon elmesélem.